

0

Jis pramerkė akis apyblausiame kambaryje, į kurį skverbėsi vaiski oranžinė šviesa, ji piešė ant sienos dryžius pro pusiau praviras žaliuzes. Nesuprato, kur atsidūrė, ir akimirką juto, lyg dustų iš išgąščio. Nepažino nei kambario lubų, nei nieko aplink.

Vėl užsimerkė. Kartais taip nutikdavo, bet po kelių sekundžių viskas išsispręsdavo ir stodavo į savo vietas. Jis vėl prasimerkė, lėtai, tarsi leisdamas smegenims rasti atsakymą, kurio ieškojo.

Nieko. Jis vis dar nesuprato, kur yra ar kodėl čia temstant prabudo. Galbūt praeitą naktį padaugino ir kuris nors bičiulis pasiūlė pernakti pas save?

Staigiai išsitiesė lovoje, jausdamas, kaip kažkas spaudžia krūtinę. Kažkas labai panašaus į siaubą. Iš praeitos nakties neprisiminė nieko. Ničnieko. Galvoje tarytum žiojėjo juodoji skylė, dykynė, visiška tuštuma.

Sutrikęs apsižvalgė aplink: gulėjo ant kažkokio purvino čiužinio, pilno įsisenėjusių dėmių, kurių kilmės nė nenorėjo žinoti. Kambarys atrodė nuniokotas: sienos apsilupinėjusios, lango rėmas išgraužtas gyvių, stiklas keliose vietose išdužęs, tarsi ilgus metus į jį būtų svaidomi

akmenys, grindys nusėtos šiukšlių, spalvotų popiergalių, kuriuos darėsi vis sunkiau įžiūrėti. Oranžinis švytėjimas blėso, apleistose pakampėse jau kaupėsi šešėliai.

Kaip jis čia atsidūrė? Ar buvo užpultas? Ar jį užpuolė plėšikų gauja ir paliko čia gulėti, nusprendę, kad jis nebegyvas?

Atsargiai apsičiupinėjo galvą. Šiek tiek maudė, tačiau tai buvo įprastas galvos skausmas, neatrodė, kad būtų kaukolės sumušimų. Pasiraitojo marškinių rankoves, kad galėtų apžiūrėti rankas, tačiau melsvoje prietemoje nepastebėjo jokių kraujo dėmių, įbrėžimų ar mėlynių. Kojų taip pat neskaudėjo.

Pridėjo delnus sau prie krūtinės. Keliose vietose per marškinių audinį pajuto kažką panašaus į siūles, tačiau spustelėjęs nieko nepajuto – jokio skausmo ar tvinkčiojimo, jokio nepatogumo. Galbūt po apačia dėvėjo kitą drabužį, sudaigstyta arba susiūtą storomis siūlėmis.

Panoro nusivilkti marškinius ir patikrinti, bet jau buvo beveik visiškai sutemę ir atvėšę, todėl nutarė verčiau paskubėti ir kuo greičiau iš čia ištrukti. Grįžti namo, į savo saugų kambarį, įžiebtį šviesą, paprašyti vandens maudynėms, tada nusirengti ir atidžiai ištyrinėti savo kūną.

Grįžti į savo kambarį. Grįžti namo.

Kur jis gyveno?

Vėl toji juodoji skylė.

Jis apsilaižė išdžiūvusias lūpas, perėjo liežuvio per dantis (palengvėjo patikrinus, kad nė vieno netrūksta, o burnoje – jokių žaizdų). Apsičiupinėjo dygliukais apėjusius skruostus – matyt, jau porą dienų buvo nesiskutęs.

Negalėjo prisiminti, kur gyveno.

Dešinės rankos rodomuoju pirštu ir nykščiu suėmė kairįjį riešą, ieškodamas pulso. Kaip ir tikėjosi, šis buvo smarkiai pagreitėjęs. Privalėjo iš čia ištrukti, net jei ir nežinojo, kur eiti. Reikėjo išsikrutinti, kažko imtis, kad tik neišprotėtų.

Atsistojo ir patraukė per kambarį, ramstydamas sienas tarsi ką tik apakęs žmogus. Namai neatrodė visai svetimi, bet negalėjo su niekuo jų susieti. Atsargiai nusileido laiptais žemyn. Mediniai laiptai, girdžiantys nuo jo svorio, neteikė itin didelio pasitikėjimo, bet kito būdo patekti į pirmąjį aukštą, o iš jo – į lauką, nebuvo.

Perėjęs apgriuvusią patalpą, kadaise galėjusią būti virtuve, pagaliau išėjo į lauką – vėjas, nors ir šaltas, bet gaivino. Jau buvo beveik sutemę, bet dangus vakaruose vis dar tęsėsi gražiomis oranžinėmis ir purpurinėmis juostomis. Tas jų spalvų žaismas atsispindėjo Dunojaus upėje, kuri, tekanti pro namą, tuo metu buvo šiek tiek atslūgusi. Kažkur netoliese pasigirdo muzikos, pokalbių ir juoko nuotrupos, tarsi vakarėlio aidai. Išgirdęs dūžį, jis užvertė galvą aukštyn, mintyse iškilo pavadinimas – Dievo Motinos katedra.

Pakartojus pavadinimą balsu, viduje pasidarė kiek ramiau. Jei jau pavyko atpažinti miesto bažnyčią ir upę, netrukus supras, ir kur jis pats. Beliko tik toliau stengtis prisiminti.

Galbūt, jei pasiseks, sužinos, kas jis. Dar nenorėjo sau pripažinti, kad neprisimena savo vardo ir bent kol kas nenučiuokia, kas jis toks.

1

Nora plačiais žingsniais žirglijo gatve upės pakrante, kliuvinėdama už sumautai ilgų karnavalinio kostiumo sijonų. Reikėjo apsivilkti ką nors patogesnio, tačiau Sara paskolino jai XVIII amžiaus damos suknelę, rankinę, peruką ir visa kita. Nora nusileido, nors paprastai kiekvienais metais persirengdavo vampyre, ragana ar panašiai.

Net nežinojo, ar teisingai daro eidama į vakarėlį, kuriame beveik nieko nepažįsta. Nors Ingolštate ji gyveno jau kelis mėnesius, mokėsi, laikė pirmuosius egzaminus, pratinosi apsipirkti, gaminti maistą ir viską daryti pati, ji vis dar turėjo sunkumų bendraudama su visai kitokiais žmonėmis, jai dar nepavyko susirasti draugų. Todėl Sarai pakvietus į tą vakarėlį ir net paskolinus suknelę Nora nedvejodama sutiko. Kvailiausia, kad negalėjo ateiti anksčiau, nes prieš tai dvi valandas jai teko prižiūrėti Mari. Jos tėvai turėjo vykti į vaikų darželį, kurį buvo išrinkę mažylei, kai ši paaugė. Norai beliko sutikti, ir dabar ji bandė rasti tą nelemtą vakarėlį.

Akimirką stabtelėjo, kad atsikvėptų ir dirstelėtų į GPS žemėlapij mobiliajame telefone. Turėjo būti jau visai

arti. Pasitaisė peruką ir jau ketino eiti, kai iš kažkur pasigirdo beviltiškas riksmas. Ji sustingo vietoje ir apsidairė aplink, ieškodama garso šaltinio.

– Gelbėkite! – šaukė moteriškas balsas. – Gelbėkite! Padėkite man! Mano anūkė skęsta! Padėkite!

Pasikaišiusi sijonus beveik iki juosmens, Nora nuskuodė link tos vietos, kur, jos manymu, buvo moteris. Vos už poros sekundžių pastebėjo ją ant upės kranto, iki kelių įbridusią į vandenį ir tiesiančią rankas į kiek toliau plūduriuojantį gumulą.

Laimė, srovė toje vietoje nebuvo tokia srauni, kaip kitur. Nora nusiplėšė baltą peruką, puoštą kaspinais ir drugeliais, per galvą nusitraukė suknelę, nesivargindama atsisegti užtrauktuko, ir nėrė į vandenį, nė negalvodama apie šaltį.

Vanduo buvo ledinis.

Pirmoji reakcija buvo tučtuojau lipti lauk ir nusiųsauti bet kuo, kas tik pakliūs po ranka. Tačiau mergaitės ir jos močiutės šūksniai paragino plaukti toliau, o plaukikė iš jos buvo neprasta.

Nora leidosi nešama pasroviui, irdamasi smarkiais plačiais mostais, vis labiau artėdama prie mažylės. Kai pagaliau priplaukusi ją sugriebė, mergaitė prigludo prie jos it mažytė beždžionėlė, bet spardydamasi kone nutempė ją į dugną, o rankos, apsvijusios aplink kaklą, vos neuždusino. Nora stengėsi apgręžti mergaitę taip, kad

nekliudytų jai toliau irtis, bet kai pasisuko, norėdama prispausti jos nugarą sau prie krūtinės, vidury sraunios upės iš visų jėgų trenkėsi į kliūtį ir nuo jos atsiskyrė. Norai pasirodė, kad jas kliudė dreifuojanti šaka.

Įnirtingai nusiyrusi atgal į srovės vidurį, šiaip ne taip sugriebė mergaitę už striukės ir truktelėjo arčiau savęs, bet šį kartą mažylė nebebandė į ją kabintis ir vytiš rankomis aplink kaklą. Arba prarado sąmonę, arba dar blogiau. Akimirką, nepaleisdama mergaitės, Nora leidosi nešama srovės. Vanduo buvo toks šaltas, kūnas vis labiau stingo, buvo sunku plaukti. Nora jautė, kaip per permirkusius plaukus, kandžiojamus šaltuko, pamažu iš kūno dingsta šiluma.

Prie tilto, kur srovė atsimušdavo į vieną iš atramų, kelias akimirkas jos paniro po visa užliejusia banga. Nora pagalvojo, kad dabar jau tikrai galas, kad net ji neišgyvens. Tačiau tą akimirką iš tamsos išniro kažkieno rankos – jos neleido nuskęsti ir padėjo išplaukti kartu su nebekrutančiu kroviniu.

Pagalčiau išlipę į krantą jie griuvo į purvą, išsekę ir gaudydami orą nuo žvėriškų pastangų, tačiau su palengvėjimu ir džiaugsmu, kad išsigelbėjo. Prie jų tekina bėgo močiutė, ašarų kupinomis akimis murmėdama padėkos žodžius, rankoje laikydama šviečiantį mobilųjį telefoną.

– Kvieskite greitąją pagalbą! – sušuko Nora.

– Ar jai viskas gerai? Ar Tinė sveika?